

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«27» серпня 2024 року

Слідчий в ОВС 4 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України старший лейтенант юстиції Марченко Антон Ігорович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені 02.04.2022 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022170430000212, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст.ст. 2, 36, 40, 42, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Малишева Андрія Олександровича,
26.05.1965 року народження, місце народження – м. Потсдам, Федеративна республіка Німеччини, громадянина Російської Федерації, проживаючого за адресою: Амурська область, Серишевський район, смт. Серишево-2, (територія військової частини), військовослужбовця Збройних Сил Російської Федерації, командира 326-ої важкої бомбардувальної авіаційної дивізії дальньої авіації Військово-повітряних сил Повітряно-космічних сил Збройних Сил Російської Федерації (авіабаза Українка – смт. Серишево, Амурська область РФ), генерал-майора,

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого:

- **ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України**, тобто у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, віданні наказу про вчинення таких дій, вчинених за попередньою змовою групою осіб.

**Фактичні обставини кримінальних правопорушень,
у вчиненні яких підозрюється Малишев А.О.:**

1. 3 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 Президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції», що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення ЗС РФ, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

2. Відповідно до ст. 48 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 (далі – Додаткового протоколу I), для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Статтею 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 (далі – Положення), забороняється будь-яким способом атакувати чи бомбардувати незахищені міста, селища, житлові будинки чи споруди.

Відповідно до статті 51 (1) Додаткового протоколу I, цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями.

Крім того, згідно положень статті 51 (2) Додаткового протоколу I та статті 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи погрози насильством, які

мають головною метою тероризувати цивільне населення, як і сам терор цивільного населення.

Згідно статті 52 (1) Додаткового протоколу I, цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Відповідно до пункту 2 указаної статті Додаткового протоколу I, напади повинні суворо обмежуватися об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу.

Нормами 9 та 10 Звичасвих норм міжнародного гуманітарного права визначено, що цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не належать до військових цілей. Цивільні об'єкти перебувають під захистом від нападів.

Згідно положень статті 54 (2) Додаткового протоколу I, заборонено піддавати нападу або знищувати, виводити або доводити до непридатності об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення, такі як запаси продуктів харчування, сільськогосподарські райони, що виробляють продовольство, посіви, худобу, споруди для забезпечення питною водою й запаси останньої, а також іригаційні споруди спеціально з метою не допустити використання їх цивільним населенням або супротивною стороною як засобу підтримання існування, незалежно від мотивів, ніби з метою викликати голод серед цивільних осіб, примусити їх до виїзду або з якої-небудь іншої причини.

Стаття 57 (1) Додаткового протоколу I зазначає, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти.

Згідно пункту 2 указаної статті, щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи:

а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення:

а.1) роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами у значенні пункті 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено;

а.2) вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму;

а.3) утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати;

б) напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше

разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати;

с) робиться ефективно завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

Статтею 23 (g) IV Гаазької Конвенції від 18.10.1907 про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі (далі – IV Гаазької Конвенції), крім заборон, передбачених спеціальними конвенціями, особливо забороняється знищувати або захоплювати власність ворога, крім випадків, коли таке знищення або захоплення настійно вимагається військовою необхідністю.

3. Сукупність об'єднаних магістральними електричними мережами атомні-, теплові-, гідро- електростанції, електричні і теплові мережі, а також електростанції, які працюють на альтернативних (відновлювальних) джерелах електроенергії (ВДЕ) (сонячні, вітрові, біо та інші) складають Об'єднану енергетичну систему України (далі – ОАЕ України). Різні види електричних підстанції в ОЕС України забезпечують прийом, перетворення і розподіл електроенергії.

Указані енергетичні об'єкти ОЕС України за своїм призначенням не відносяться до об'єктів військового характеру, а також об'єктів подвійного призначення, оскільки вони не використовуються у військових цілях, не вносять ефективний вклад у воєнні дії та не виробляють електроенергію для регулярної істотної і безпосередньої підтримки воєнних операцій, промислових об'єктів, а також об'єктів оборонно-промислового комплексу України.

Вищеперелічені енергооб'єкти, що об'єднані спільним режимом виробництва, передавання та розподілу електричної й теплової енергії за їх централізованого керування, здійснюють енергозабезпечення цивільного населення усїєї території України, що є необхідним для їх виживання.

4. Вживаючи заходи з відсічі збройної агресії РФ, у період з 24.02.2022 і упродовж 2022 та 2023 років Силами оборони України проводилися успішні контрнаступальні дії, що дозволило звільнити з-під окупації ЗС РФ території Київської, Сумської, Чернігівської, Харківської, Миколаївської областей та окремих районів Запорізької, Херсонської, Донецької та Луганської областей.

Розуміючи, що першопочатковий план у стислі терміни захопити і окупувати територію України не реалізовано, а Сили оборони України своїми контрнаступальними діями продовжують витіснити збройні сили РФ з окупованих територій України, політичне і військове командування РФ, у тому числі командувач дальньої авіації Повітряно-космічних сил ЗС РФ (далі – дальньої авіації) генерал-лейтенант Кобилаш С.І., його заступник генерал-майор Пчела О.В. (досудові розслідування стосовно яких здійснюються в інших кримінальних провадженнях) та інші невстановлені на цей час досудовим слідством особи, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб між собою, усвідомлюючи тяжкі наслідки у вигляді загибелі і поранення великої кількості осіб, створення непридатних умов для існування цивільного населення України, бажаючи настання таких наслідків, у невстановлений досудовим слідством час розробило план спрямований на тероризування цивільного

населення України шляхом забезпечення здійснення збройними силами РФ систематичних масштабних обстрілів крилатими ракетами дальньої авіації, міст та інших населених пунктів всієї території України, які завдають значних руйнувань та спричиняють загибель людей, а також завдання ударів по об'єктах цивільної інфраструктури, а саме об'єктам енергетики України, що призводить до припинення роботи промислових підприємств та інших цивільних установ і організацій, необхідних для виживання мирних мешканців, з метою залякати цивільне населення України, створити умови для постійної напруги у суспільстві, переслідуючи у такий спосіб за мету вимусити керівництво України піти на вигідні для РФ територіальні та політичні поступки.

5. З 2019 року і станом на 27.08.2024 військовослужбовець ЗС РФ генерал-майор Малишев Андрій Олександрович проходить військову службу на посаді командира 326-ї важкої бомбардувальної авіаційної дивізії дальньої авіації Військово-повітряних сил Повітряно-космічних сил Збройних сил РФ (далі – 326-а важка бомбардувальна авіаційна дивізія), яка дислокується у смт. Серишеве Амурської області РФ.

Очолювана генерал-майором ЗС РФ Малишевим А.О. 326-а важка бомбардувальна авіаційна дивізія є засобом Верховного Головнокомандувача ЗС РФ – Президента РФ, на який покладено вирішення стратегічних (оперативно-стратегічних) і оперативних задач на театрах воєнних дій (стратегічних напрямках).

У зв'язку із займаною генерал-майором ЗС РФ Малишевим А.О. посадою, останньому підконтрольні авіаційні ескадрильї та підрозділи безпосереднього підпорядкування 326-ої важкої бомбардувальної авіаційної дивізії, а саме: 182-ий важкий бомбардувальний полк (авіабаза Українка, смт. Серишеве, Амурська область, РФ), 200-ий важкий бомбардувальний полк (авіабаза Біла, Іркутська область, РФ), 444-ий важкий бомбардувальний полк (авіабаза Біла, Іркутська область, РФ), 79-ий важкий бомбардувальний полк (авіабаза Українка, смт. Серишеве, Амурська область, РФ). На нього покладається виконання поставлених завдань відповідно до рішень та планів вищестоящего військового командування РФ, у тому числі командування дальньої авіації.

Для реалізації вищевказаного злочинного умислу військове командування РФ, зокрема командувач дальньої авіації генерал-лейтенант Кобилаш С.І., його заступник генерал-майор Пчела О.В. та інші невстановлені на цей час досудовим слідством особи, у невставлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 10.02.2023 залучили генерал-майора ЗС РФ Малишева А.О., якому співучасники визначили роль в реалізації спільного плану на припинення функціонування критичної цивільної інфраструктури, яка розміщується у населених пунктах по всій території України, а саме об'єктам об'єднаної енергетичної системи України (електропідстанціям, гідроелектростанціям та іншим енергооб'єктам), тероризування цивільного населення України у вищевказаний спосіб, а останній погодився її виконати.

Зокрема, співучасниками злочину на Малишева А.О. покладалося забезпечувати підпорядкованими йому силами та засобами 326-ї важкої бомбардувальної авіаційної дивізії нанесення систематичних і масштабних ракетних ударів по населених пунктах на всій території України, особливо по

такій цивільній критичній інфраструктурі, як об'єкти енергетики ОЕС України (електропідстанції, гідроелектростанції та інші енергооб'єкти), які мають надзвичайно важливе значення для виживання цивільного населення.

При цьому, вищевказане політичне, військове командування РФ і Малишев А.О., знали та розуміли, що цивільна інфраструктура, у тому числі об'єкти енергетики є необхідними для виживання цивільного населення, перебувають під охороною норм міжнародного гуманітарного права та забороняють піддавати їх нападам і знищенню.

У подальшому Малишев А.О. у невстановлений досудовим розслідуванням період часу, однак не раніше 10.10.2022 та не пізніше 10.02.2023, перебуваючи у смт. Серишеве Амурської області РФ та в інших невстановлених досудовим слідством місцях на території Російської Федерації, виконуючи спільний злочинний план, діючи умисно, за попередньою змовою групою з командувачем дальньої авіації генерал-лейтенантом Кобилашем С.І., його заступником генерал-майором Пчелою О.В., (досудові розслідування стосовно яких здійснюються в інших кримінальних провадженнях) та іншими невстановленими на цей час досудовим слідством особами із числа військового командування РФ, усвідомлюючи тяжкі наслідки у вигляді загибелі і поранення великої кількості цивільних осіб, а також створення непридатних умов для існування мирного населення України, бажаючи настання таких наслідків, в порушення статей 48, 51 (1), 51 (2), 52 (1), 52 (2), 54 (2), 57 (1), 57 (2) Додаткового протоколу I, статті 25 Положення, статті 23 (g) IV Гаазької Конвенції, забезпечив нанесення підпорядкованими йому підрозділами 182-го авіаційного полку, з використанням ракетноносців-бомбардувальників Ту-22М3 та Ту-95МС систематичних масштабних ракетних ударів крилатими ракетами типу Х-22 та Х-101 по критичній цивільній інфраструктурі, яка розміщується у населених пунктах по всій території України, а саме об'єктам об'єднаної енергетичної системи України (електропідстанціям, гідроелектростанціям та іншим), що призвело до знищення об'єктів енергетики України.

Зокрема, для виконання відведеної ролі в реалізації вищевказаного спільного плану, Малишев А.О., у вищевказаний період одержував від командувача дальньої авіації генерал-лейтенанта Кобилаша С.І., його заступника генерал-майора Пчели О.В. та інших невстановлених на цей час досудовим слідством осіб із числа військового командування РФ, оперативні директиви, бойові розпорядження щодо нанесення підпорядкованими йому підрозділами 326-ї важкої бомбардувальної авіаційної дивізії, з використанням ракетноносців-бомбардувальників Ту-22М3 та Ту-95МС, ракетних ударів крилатими ракетами типу Х-22 та Х-101 по визначеним у цих бойових документах конкретним об'єктам цивільної критичної інфраструктури на території України, з визначеними координатними місць їх розташування.

Виконуючи указані оперативні директиви і бойові розпорядження Малишев А.О. шляхом віддання наказів і розпоряджень військовослужбовцям підпорядкованої йому 326-ї авіаційної дивізії (особи яких на цей час досудовим розслідуванням не встановлені), забезпечував: розроблення і затвердження замислів і рішень на ведення бойових дій, а також графіки підготовки і здійснення нанесення масованих ракетних ударів; визначав потреби в ракетах по

задачам бойових дій; погоджував зазначені бойові документи з вищестоящим військовим командуванням ЗС РФ, у тому числі командуванням дальньої авіації; здійснював координацію діями підпорядкованих йому підрозділів безпосередньо під час нанесення ракетних ударів по визначених об'єктах цивільної і критичної інфраструктури на території України, а також доповідав про результати нанесених указаних ракетних ударів вищестоящому військовому командуванню.

Так, Малишев А.О. у невстановлений досудовим розслідуванням період часу, однак не раніше 10.10.2022 та не пізніше 10.02.2023, перебуваючи у смт. Серишеве Амурської області РФ та в інших невстановлених досудовим слідством місцях на території Російської Федерації, виконуючи відведену йому роль у спільному злочинному плані спрямованому на тероризування цивільного населення України і знищення об'єктів енергетичної системи України, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з командувачем дальньої авіації генерал-лейтенантом Кобилашем С.І. та його заступником генерал-майором Пчелою О.В., (досудові розслідування стосовно яких здійснюються в інших кримінальних провадженнях) та іншими невстановленими на цей час досудовим слідством особами із числа військового командування РФ, усвідомлюючи тяжкі наслідки у вигляді знищення і руйнування об'єктів ОЕС України, що призведе до енергетичної кризи, яка створить непридатні для існування цивільного населення умови, бажаючи настання таких наслідків, в порушення статей 48, 51 (1), 51 (2), 52 (1), 52 (2), 54 (2), 57 (1), 57 (2) Додаткового протоколу I, статті 25 Положення, статті 23 (g) IV Гаазької Конвенції, знаючи та розуміючи що електростанції, гідроелектростанції, тощо ОЕС України є цивільними об'єктами критичної інфраструктури і не відносяться до об'єктів військового характеру, а також об'єктів подвійного призначення, знищення яких не викликані військовою необхідністю та не надають воєнної переваги, шляхом віддання бойових розпоряджень (наказів) військовослужбовцям підпорядкованої йому 326-ї авіаційної дивізії, координацією їх дій і контролю виконання, забезпечив нанесення ракетного удару по об'єкту цивільної критичної інфраструктури ОЕС України, в результаті якого 10.02.2023 о 10 год. 45 хв. ракетноносець – бомбардувальником Ту-95МС з невстановленим на цей час досудовим розслідуванням бортовим номером, нанесено ракетний удар крилатою ракетою Х-101 по об'єкту цивільної інфраструктури - підстанції 750 кВ «Вінницька» Вінницького регіонального центру обслуговування мережі Північного територіального управління обслуговування мережі ПАТ «НАК «Укренерго», розташованому в с. Гуменне, Вінницького району, Вінницької області.

Зазначені умисні протиправні дії Малишева А.О., який діяв за попередньою змовою групою осіб спільно з командувачем дальньої авіації генерал-лейтенантом Кобилашем С.І., його заступником генерал-майором Пчелою О.В. та іншими невстановленими на цей час досудовим слідством особами із числа військового командування РФ призвели до знищення і руйнування вищевказаного об'єкту цивільної критичної інфраструктури ОЕС України, що викликало кризу в енергозабезпеченні цивільного населення України, яке надзвичайно важливе для його виживання.

Таким чином, Малишев А.О. обґрунтовано підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, віданні наказу про вчинення таких дій, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого, ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Слідчий в ОВС 4 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції

Антон МАРЧЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор другого відділу
управління процесуального керівництва
та підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту
Офісу Генерального прокурора

Сергій ШУЛЬГІН

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять

таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хв. «__» _____ 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

Слідчий в ОВС 4 відділу

З управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

старший лейтенант юстиції

Антон МАРЧЕНКО